

kyndig, indsigtsfuld og kundskabsrig Mand's Indsigelser i denne Henseende; men jeg kan ikke nægte, at jo længere den ærede Rigsdagsmand talte, des lettere følte jeg mig; jeg kan ikke nægte, den ærede Rigsdagsmand maa ikke tage mig det ilde op, at det var, som om der faldt en Steen fra mit Hjerte, da jeg hørte, hvad han havde at erindre. Den ærede Rigsdagsmand bemærkede først, at han tiltraadte den Yttring, at Lovforslaget var mere en Afhandling end et Lovforslag; men der er Noget, som skjæner Lovarbejder fra Afhandling, og det er, at i Afhandlingen motiverer man, begrunder man; der siger man: Paa Grund af det og det følger det og det, men i en Lov derimod indsætter man kun Bestemmelser, og jeg troer ikke, at den ærede Rigsdagsmand vil i den Skikkelse, hvori Lovforslaget nu foreligger, træffe paa en eneste Motivering; dette er netop Forskjellen mellem Afhandlingens Form og Lovens; saa jeg troer ikke, at den ærede Rigsdagsmand vil kunne begrunde sin Anskuelse i saa Henseende. Jeg kan heller ikke paa nogen Maade være enig med den ærede Rigsdagsmand i, at det skulde være en Feil, at § 2 indeholder de Regler, hvorefter de geistlige Embeder skulle sættes i de forskjellige Klasser; det forekommer mig, at da man her har brugt den Fremgangsmaade, at Anvendelsen af Reglerne er optagen i det Bilag, som er fulgt med Loven, er det aldeles rigtigt i selve Loven at optage de almindelige Bestemmelser, hvorefter Klassifikationen af Raldene skal finde Sted; jeg kan ikke skjønne, at den modsatte Fremgangsmaade vilde være rigtig. Men der er ogsaa en Omstændighed, som maa tages i Betragtning, og det er, at der har foreligget et overordentlig vidtløftigt Materiale til Behandling, at der har foreligget Beregninger fra tusinde forskjellige Personer, i høist forskjellig Alder, Mange ere over 70 Aar, saa at det maa kunne indrømmes, at der uagtet al den Omhyggelighed, som den, der har havt dette Materiale under Behandling, har anvendt derpaa, har kunnet indsnige sig en eller anden Urigtighed — netop paa Grund af dets Oprindelse — mange troer jeg ikke det kan være; det er derfor af Vigtighed, at man tillige angiver de almindelige Regler, hvorefter Tæst-

sættelsen skal skee. Den ærede Rigsdagsmand gjentog tildeels nogle Erindringer mod § 9, forbi der deri er paaberaabt en allerhøjeste Resolution af 29de December 1861; i den Anledning skal jeg bemærke, at den allerhøjeste Resolution dog ikke ganske savner Medvirkning fra den lovgivende Magts Side. — Dengang denne Lov første Gang havde den Skæbne at blive forkastet — det var paa et andet Sted — indkom jeg i Genhold til mine under Sagens Forhandling fremsatte Ytringer med et Forslag om, at der skulde bevilges en Sum til Nedsættelsen af saadanne Kommissioner, der skulde anstille de omhandlede Undersøgelser efter de Principer, som jeg udviklede saavel i det andet Thing som ogsaa her i Thinget; denne Bevilling blev givet paa Finantsloven, — i Genhold dertil faldt den allerhøjeste Resolution, og de for Kommissionerne udfærdigede Instruxer ere derfor i Overeensstemmelse med den Begrundelse, der bevægede den lovgivende Magts tvende Afdelinger til at bevilge de fornødne Midler til deres Oprettelse. Man vil altsaa see, at dette særlige Forhold maa berettige til at omtale den kongelige Resolution i selve Loven. Den ærede Rigsdagsmand fandt fremdeles, at jeg ved de i § 1 indeholdte Bestemmelser var gaaet Godseierne for nær; det kan jeg paa ingen Maade indrømme, thi ifølge Forordning om Tiendevæsenet af 8de Januar 1810 § 29 Str. e ere Jordbrotterne ansvarlige for Tiendeaagiftens rigtige Betaling af deres Fæstehønder paa samme Maade, som de nu indestaae for kongelige Skatter (Klein: Læs videre!); jeg finder ikke Anledning til at læse videre, thi i disse Ord indeholdes alle de Oplysninger, som ere nødvendige i dette Tilfælde, og det er ogsaa den Grund, som har bevæget det andet Thing til ikke at finde nogen Betænkelse ved Lovudkastets Bestemmelse i saa Henseende; og jeg er overbevist om, at hvis den ærede Rigsdagsmand kom til at undersøge Spørgsmaalet noget nærmere, vilde han finde, at hans Betænkelse i dette Punkt ikke har noget Væsentligt at sige. Naar den samme ærede Rigsdagsmand har villet finde en Modsigelse mellem Bestemmelserne i Paragraferne 5 og 6, saa beroer det paa en Misforstaaelse. Naar der i § 5 staaer